

Farkas Árpád
MAGYARORSZÁG

Mert kebledre betegen mentem,
s találtalak még betegebben,
megvirradt lázban égő orcád,
óvlak hát, kicsiny Magyarország.

Mennyi bigottság, s mennyi átkot
ont abroszodra külöcsmátok,
hol lumpol, rabol, vagy csak szájt tát
csökkent néped, kis Magyarország.

A nagy Söntésben sokan állnak,
s tán szíved sorsán muzsikálnak,
de ginre, koncra les a zsebrák,
szánlak, ó, kicsiny Magyarország.

S kik éldelnek csak csirkelábon,
azok lesik, fönn merre álom-
kószál a jövő-menő jószág.
Gyötörlek, árva Magyarország.

Ha éhes voltam, ennem adtál,
ha fáztam, kinnal betakartál,
de takarómat elloptátok,
s majdnem e kis Magyarországot.

Erdélyi volnék, malomkő van
nyakamban, úszni így tanultam,
s világtengeren vérem átráng
véled, te tutaj-Magyarország.

NE JÁTSSZATOK A CSONTJAINKKAL

- sírrablóknak való -

Ne játsszatok a csontjainkkal,
elherdáljátok végül őket,
hiába búvom ezer éve
értük a székely temetőket...

Nézzétek bár e hátgerincet:
rőt ragyogással tör a Napra.
Ugye, a derék, fürge férgek
milyen szép munkát hagytak rajta?

Könyök- és járomcsont kell néktek,
miket a férgek régen unnak,
s nagy keletje a koponyának
íróasztalra - szimbólumnak!

Noshát, a csontok seregelnek,
én öltöztetem húsba, vasba,
gyöpüt szántunk - s a koponyának
ismét megnő majd hatalma.

Gondoljátok el - mit kezdnétek
lopott erdőkkel, éggel-földdel,
ha orrotokra Házsongárdok nőnek
lelkünkkel tömött temetőikkel?

Lelkünkkel tömött temetőikkel!